

HABERLER

2017 Türkiye'sindeki bir mahkeme salonundan, geleceğe bırakılan resimler...

#Cumhuriyet Davası

#Çağlayan Adliyesi

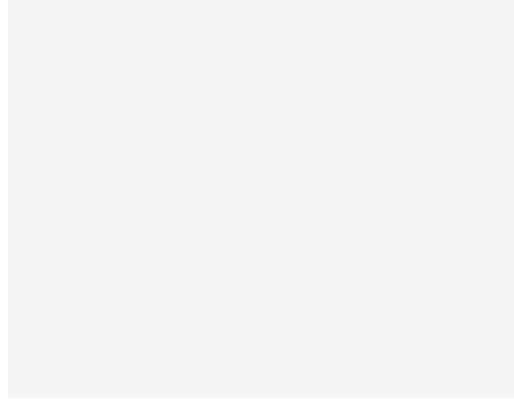
#Cumhuriyet Gazetesi

Temmuz 29, 2017 15:35

17
Fl
bi
di
ya
ge
di

Haberin Devamı ▾

[Cumhuriyet Gazetesi](#) davası için Çağlayan'daki Adalet Sarayı'ndayım. 17 gazete çalışanı, başta FETÖ olmak üzere terör örgütlerine 'üye olmamakla beraber yardımcı olmakla' suçlanıyor.

Bazılarını şahsen tanıyorum. Yıllarca çalıştığım, gazeteciliğini, dostluğunu bildiğim Cumhuriyet Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu'yu... Kadri Gürsel'i...

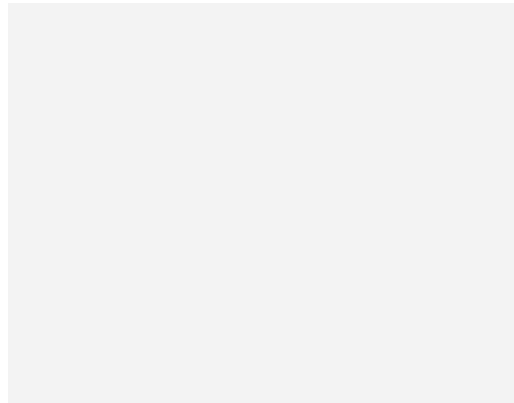
Bugün, davanın ikinci günü... 150 kişilik salona zar zor giriyorum.

İçerisi hamam gibi, klimalar neredeyse çalışmıyor. İş bilenlerde renk renk yelpazeler...

Önce insanın yüreğini sızlatan bir el sallama seansı var... Konuşmadan, tertemiz gülüşleriyle dakikalarca el sallıyorlar birbirlerine. Sanıkların ailelerini sadece haftada bir saat görme izni var.

Dünkü ilk duruşmada jandarmanın Kadri Gürsel'in 10 yaşındaki oğluna sarılmasına izin vermediği konuşuluyor.

Haberin Devamı ▾

Dava başlıyor, Murat'ın savunmasıyla... Üzerinde keten beyaz bir gömlek var. Ceketle katlanabilen tek isim Kadri Gürsel galiba... İçerisi dediğim gibi sauna... Murat'ın sakalları bembeyaz olmuş. Uzun zamandır görmediğimden mi acaba?

Anlatıyor: “Dün gazetecilerin bayramıydı. Ne yazık ki 150 gazeteci hapiste Türkiye’de. [Cumhuriyet Davası](#) tüm gazetecilere gözdağı davasıdır. Türkiye’de bağımsız gazeteciliğin bedeli tutuklanmak, iddianameyi 5 ay, savunma için 9 ay beklemektir. Biz bunları yaşadık Sayın Başkan...”

Attığı 10 ‘tweet’ yargılama konusu. “17 Aralık yasaklarına uymayacağız” demiş. Darbe teşebbüsüne destek vermekle suçlanıyor.

Sıra manşetlere geliyor.

Murat “Tüm bu süreçte bana en ağır gelen manşetleri savunmak zorunda kalmam” diyor. Gazeteleri alıyor eline.

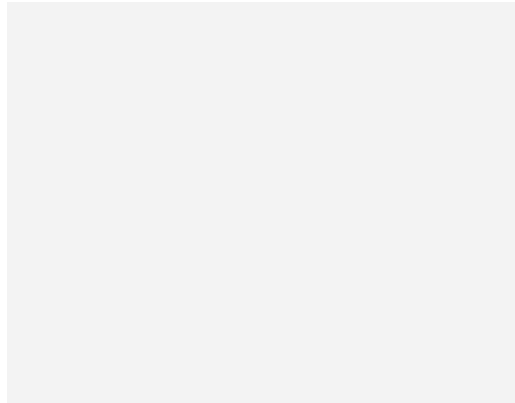
16 Temmuz, birinci sayfa. Savcı iddianameye “Türkiye kaosta” başlığını almış. Aynı sayfadaki esas başlığı ise almamış: “Darbeye karşıyız, çözüm demokrasi”...

“Biz bu manşeti uçaklar havada uçarken attık” diyor.

Sesinde hüzünlü bir isyan var.

Kalbindeki, beynindekiler çıkmak için sabırsızlanıyor, o ise bir seli kontrol etmeye çalışıyor gibi.

Haberin Devamı

1. gün: Kadri Gürsel ilk gün çok güçlü bir savunma yapsa da, bu ona tahliye yolunu açmadı. İş bir sonraki duruşmaya, 11 Eylül’e kaldı... (Çizer: Tarık Tolunay)

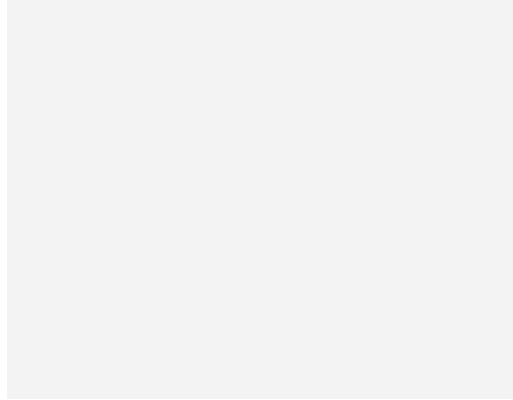
Ara veriliyor.

Aileler kebab getirmiş ama jandarma izin vermiyor. “Güzel [Yemek](#) yediniz mi” diye soruyor biri. Ahmet Şık “yok” diye başını arkaya atıyor gülerek.

Murat’ı görmeye çalışıyor, ayağa kalkıyorum. Arkasını döndüğünde “Çınar!” diye bağıyor, el sallıyor. “Nasılsın kardeşim!” diye soruyorum, Murat “kardeşim” diye hitap etmeyi çok sever.

Turhan Günay memnun memnun gülümseyerek, hiçbir şey demeden bizleri izliyor. 72 yaşında, Eduardo Galeano’ya benzeyen, ışık yüzlü bir adam...

Haberin Devamı ∨

Yanımdaki birine gülümsüyor galiba, tanışmadığım için üstüme alınmıyorum. İnsanlar uyarıyor, “Sana söylüyor Çınar” diye. Bakıp, el sallıyorum. Bir abi sevecenliğiyle “Aferin” der gibi el işareti yapıyor. O da benim gibi dergicilikten, ekçilikten geliyor. Çok hoşuma gidiyor ama bana işaret ettiğini geç anladığım için mahcup oluyorum.

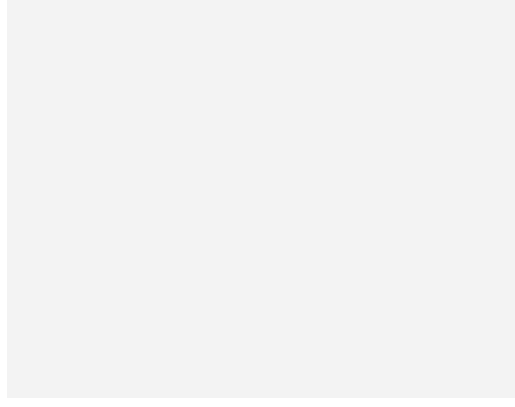
Kitap ekinin yayın yönetmeni ve terörle suçlanıyor. Ama o rahat... Hayatı Kafka’yla, Zweig’la, Orwell’le geçmiş. Şimdi biz onun dünyasındayız.

***

Kadri Gürsel’e bakıyorum. Suçu ‘bylock’ kullanıcısı bazı kişilerin onu araması ve mesaj atması. Bir de köşe yazısı. Normalde ciddi mizaçlıdır ama burada sürekli gülümsüyor. Onunla da selamlaşıyor, birbirimizi duyamasak da konuşuyoruz. Ben gözlerimle “Buradayız” diyorum, o da “Hoşgeldin, sevindim”...

Çoğu bembeyaz giyinmiş, bir arada gülümseyerek oturuyorlar. Birbirlerini özlemişler, çünkü onlar da duruşmadan duruşmaya görüşüyor. Bir rahatlık, dinginlik var üzerlerinde. Sınıfın yakışıklı, haylaz çocukları gibi toplanmış, hasret gideriyorlar. Deniz Gezmiş’le Yusuf [Aslan](#)’ın duruşmada aylar sonra birbirini görüp, gözleri ışıldayarak sarıldıkları bir an vardır, jandarma zar zor ayırır ikisini. Onu anımsıyorum.

Haberin Devamı ∨

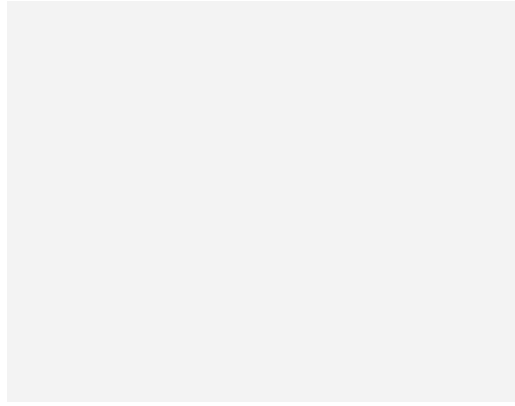
Murat aradan sonra devam ediyor savunmaya, “Bizim genel yayın yönetmeni odasının ilginç bir manzarası vardır. Bir tarafı mezarlığa, bir tarafı adliyeye bakar. Türkiye’deki gazetecilik serüveninin kısa bir özetidir” diyor.

Biz bu tür sözleri ağabeylerimizden duyardık. Geride, belgesellerde kalmış şeylerdi... Şimdi yine oradayız.

2. gün: Murat Sabuncu’yu, öyle bembeyaz sakallarıyla görünce, “herhalde uzun zamandır görmediğimden”, diye düşündüm. Ama beraber çalıştığı arkadaşları da fark etti: “Şirin baba gibi olmuş” diyorlar sevgiyle. Hakim karşısına çıkmak için 9 ay tutuklu beklemek kolay değildir tabii. (Çizer: Murat Başol)

Mahkeme heyetinin ve savcılarının soruları biraz ilgisiz geliyor bana...

Haberin Devamı ∨

Gazetecilik mesleğine tamamen hâkim olmalarını bekleyemeyiz ama konuşmalar ilerlemiyor.

Akıllardaki soru şu: “Bu salonda hukuk var mı?” Yani bu dava siyasi ve sonucu önceden belli mi? Mahkeme Başkanı Abdurrahman Orkun Dağ kibar, iyi niyetli birine benziyor.

***

Yine bir ara...

İnsanlar sinirleri bozuk, dışarı çıkarken, görevli bağıyor: “Salonu boşaltalım! Herkes ihtiyacını görsün!”

Can Dünder’in eşi Dilek Dünder’la göz göze geliyor ve patlatıyoruz kahkahayı. Ben neyse de onun hiç güleceği yoktu, eminim.

Adliye manzaralı Bahçe Kafe’de Hakan Kara’nın eşi Sinem’le konuşuyoruz. Ona da dün hâkim “İçinizden gülün” dediğinde inadına daha fena gülme tutmuş. İnsan bir şekilde koşullara adapte oluyor, hayata tutunuyor.

6 yaşındaki kızı Ada’nın nasıl olduğunu soruyorum. Bilmiyormuş babasının hapisanede olduğunu.

- Ne diyorsun peki ona?

- Babalar okulunda sanıyor. Hapishaneyi çizgi filmlerden biliyor ama kötüler, hırsızlar giriyor oraya. Onun bu yaşta hayata bakışını sarsamam. Adalete, insanlığa inansın istiyorum.

3. gün: Arkada: Akın Atalay Önde (soldan sağa) Musa Kart, Güray Öz, Turhan Günay, Kadri Gürsel... (Çizer: Zeynep Özatalay)

787 dava, 786 beraat

Mahkeme salonunda ikinci günüm...

Hakan Kara’nın savunması başlayacak. Yanımdaki sarışın, yabancı kadın “telefonunuzun internet hattını kullanabilir miyim” diye soruyor. Telefonumun şifrelerini verecekmişim, o da böylelikle canlı tercüme dinleyebilecekmiş.

Haydaa...

Yahu, bu adamların arasında pideciyi aradı diye 9 aydır hapiste olan var.

Tanımadığım bir insan... Anlat ondan sonra kaç yıldır Norveç gizli servisine çalıştığını! Kibarca bunun ihtimal dahilinde olmadığını izah ediyorum.

Salon yine bir olay çıktı...

Salon yine dır alev gibi yanıyor.

Ben dünkü tecrübem sonrası hemen gidip bir yelpaze aldım. “Kırmızı, pembe olmasın. Hoş karşılanmaz” diyerek.

Yelpaze erkeğin eline hiç yakışmıyor. Bileği katiyetle bükmemeye çalışarak sallıyorum yine de...

Hakan Kara'nın savunması başlıyor.

Hem bilgisayar mühendisi hem de gerçek bir entelektüel... Sesi TRT ses sanatçısı gibi... Tabii eski TRT'nin...

En vurucu an: “El koyduğunuz disklerde benim çok önemli bir Klasik Batı müziği arşivim var. Ne olur onlara bir şey olmasın, bari kopyasını alayım”.

Heyet, bu adama “PKK ve DHKP-C ile ilgili de savunma yapacak mısınız?” diye soruyor.

Ahmet Şık'ın “Kahrolsun istibdat! Yaşasın hürriyet!” diye biten konuşmasından...

Sıra Turhan Günay'a geliyor. 787'nci davasıymış bu! 786'sından beraat etmiş.

Detaya girmeyelim, özü şu: Kitap eki yayın yönetmeni terörle yargılanıyor, biz de normal bir şeymiş gibi izliyoruz.

Sırada herkesin sabırsızlıkla beklediği isim var: Ahmet Şık. Davanın 'rockstar'ı o. Ahmet fırtına gibi giriyor: Salvador Allende'nin dediği gibi, tarih bizden yana ve tarihi haklılar yazar. Bizlerden terörist çıkaramayacaksınız. Söylediklerim savunma değil, ithamdır.

Emile Zola'nın tarihi “İtham ediyorum!” makalesinden, Roland Barthes'in “Faşizm susmak değil, söylemek mecburiyettir”ine kadar siyaset ve felsefe tarihine atıflarla dolu oldukça sert bir konuşma yapıyor.

Bazen söyledikleri o kadar mantıklı, o kadar haklı ki tam “mahkeme heyetini de ikna etti” diyorsunuz, o anda karşı saldırıya geçiyor. İnsan içinden “Ahh, gitti yine beraat” diyor...

Konuşmasını “Kahrolsun istibdat, yaşasın hürriyet!” diye bitirdiğinde salon gök gürültüsü gibi bir alkışla inliyor.

Mahkeme Başkanı bağırarak “Şov yeri mi burası! İyi gidiyorduk, ne oldu böyle!” diye çıkışıyor.

Haklı. Mahkemede kesin bir sessizliğin sağlanması gerekiyor. Ama o konuşmadan sonra bu zor.

Sorular genelde “şu haberde, bu başlıkta” diye gidiyor. Ahmet bunlara kolay cevap verebilir, daha rahat bir savunma yapabilir. Ama nabza göre şerbet vermek, tonu, düzeyi ayarlamak âdeti değil. Sürekli el artırıyor, bodoslama giriyor. Yargıya, iktidara, hatta tüm dünya devletlerine!

Duruşmadan sonra mizah sitesi Zaytung yerinde bir tweet attı: “Ahmet Şık hâkimlerin tutuksuz yargılanmasına karar verdi!”

Perşembe sabahı söz Hikmet Çetinkaya’da... Tıpkı Ahmet Şık gibi o da azılı bir FETÖ düşmanı diye bilinir. Ahmet Şık, örgütle ilgili en kapsamlı kitapların yazarı. Çetinkaya ise basında bu işi ilk ve yıllarca inanılmaz bir ısrarla yazanlardan.

Hatta itiraf etmem gerekirse, o zamanlar ona ‘takıntılı’ gözüyle bakar, her şeyi Fethullahçılar’a bağlamasına pek kulak asmazdık. Yıllar sonra haklı çıkmanın ‘ödülü’nü bugün FETÖ’cü olarak yargılanmakla alıyor!

Çetinkaya savunmasını son derece kibar bir üslupla tamamlıyor.

Bakire gazeteci olmaz

Sırada eski kurt Aydın Engin var.

Suçlamalara cevap veriyor: “Evet, Abant toplantısına katıldım, açılış konuşmasını da Cemil Çiçek yaptı.”

“Bakire gazeteci olmaz, gazeteci her yere girer” diye ekliyor.

“Leningrad’da Gülen okuluna da gittim, babasını kaybetmiş bir Slav çocuğunun bu ağa nasıl düştüğünü gördüm” diyor St. Petersburg’u hâlâ ‘sosyalist’ gözüyle hatırlayan Engin. Diğer terör örgütleriyle ‘bağlantılarını’ kendi ağzıyla açıklıyor! Listede yok yok! Aczmendiler, El Kaide, Hizbullah, Hamas, UÇK... Hepsiyi röportaj yapmış. Adam insanı gazeteciliğinden utandırıyor! Aydın Abi’nin sevimli haline, o yaştaki acar gazeteci tavırlarına sempati beslememek imkânsız.

Mahkeme Başkanı da belli ki onu sevmiş; “Zaten ben sizde 007 James Bond ruhu izliyorum” diyor. Bence arada bir bu tür şakalarla sanıkları ve salonu rahatlatmak istiyor.

4. gün: Orhan Erinç tutuksuz yargılananlardandı. Tüm beyefendiliğiyle, nezaketiyle yaptı savunmasını. Ama bana en çok, tatlı tatlı, “her yıl tatilimi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde yaparım” dediği o an dokundu. (Çizer: Berrin Simavlıoğlu)

Sonra Orhan Erinç’e geliyor sıra... Ufacık adımlarıyla heyete doğru yürüyor. 12 yıl Türkiye Gazeteciler Cemiyeti başkanlığı yapmış Cumhuriyet Vakfı’nın Başkanı

Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı yapılmış, Cumhuriyet varlığını Başkanlık...

İddianamede bir seyahat şirketiyle yaptığı telefon görüşmesi var...

O beyefendi görünümü, yorgun ama nezaket dolu sesiyle beni benden alan açıklamayı yapıyor: "Senede bir kez, bir ay tatil yaparım. Onu da Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde geçiririm..."

Sanki o an, Cumhuriyet neslinin bütün hüznü ufalıp bir damla oluyor, küçücük bir sızı olarak kalbime damlıyor.

Yunus Bey'in masası mı!

Çıkıyor ve dava sürerken ne olduğunu izlemek üzere Cumhuriyet gazetesine uğramak istiyorum.

Bu, gazeteyi ilk ziyaretim...

Binayı gezmek istiyorum önce. Alt kat, gazetenin tarihinden eserlerin yer aldığı küçük bir müze gibi.

Kabartmalar, heykeller... Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Turhan ve İlhan Selçuk... Gazetenin kurucusu Yunus Nadi'nin smokini bir camekân bölmede sergileniyor. Matbaa makinaları, eski gazete kupürleri ve tabii ki Mustafa Kemal resimleri...

Orta yerde ise fiyakalı ahşap bir çalışma masası... Üzerinde kartal amblemler bir kalemlik.

Arşiv sorumlusu Gülsev Hanım'a soruyorum:

- Bu masa kimin?
- Yunus Bey'in olması lazım.
- Yunus Bey kim? Yunus Nadi'den mi söz ediyorsunuz?

"Evet" diyor.

1945'te ölen biri, sanki öğle yemeğine çıkmış veya davaya bir uğramış, birazdan gelecekmiş gibi konuşuyor!

Cumhuriyet'te zaman kavramı biraz farklı. Her yerde bu insanların hatırası var. Bu ve benzeri onca davada bu mirasın etkisinin olmaması mümkün değil.

Radikal'den tanıdığım Nazan Özcan burada yine arı gibi çalışıyor.

Yayın yönetmeni Murat'ı görüp bir el sallayamadığına üzüyor. "Şirin Baba gibi olmuş,

bembeyaz olmuş sakalları” diyor.

Gazetenin yarısı tutuklu, az kişiyle gazeteyi çıkarmak için harıl harıl koşuşturuyorlar. Nazan “En çok Murat’ın beğenmemesinden korkuyorum gazeteyi, ödüm kopuyor” diyor.

Gazetenin kafeteryasında, bahçesinde ellerinde koca koca tüfeklerle özel harekât polisleri geziyor.

“Nasıl, iyi ağırlıyor mu sizi gazeteciler?” diye soruyorum.

- Çok! O kadar iyi davranıyorlar ki, çok memnunuz.
- Zor mu burayı korumak peki?
- Biraz açık bir yer ama bir şeycikler olmaz, biz buradayız!

Ülkemiz böyle ilginç, karmakarışık bir yer işte...

Artık eve gidiyorum. Dışarda birden dolu fırtınası başlıyor, hava kararıyor.

Aklıma Marquez’in arada gökten yağan sarı çiçek yağmuru geliyor.

Kitapta sarı çiçekler yağar, sokakları güzelce, kalın bir halıyla süsler.

Peki temmuzda başımıza yağan taş büyüklüğünde dolu parçaları ne hikmettir?

Heyecan had safhada

Artık karar günü, bugün atmosfer bambaşka... İçeri girmek her zamankinden zor. Birçok eski arkadaşımı, sıkı gazeteciyi sıra beklerken görüyorum. Sarı basın kartı olanları bekletmeden alıyorlar. Ama çoğu bağımsız internet sitelerinde çalıştığı ya da serbest gazetecilik yapmak zorunda kaldığı için artık sarı basın kartları yok. Ne büyük haksızlık... Ben de onlarla bekliyorum.

Bugün avukat savunmalarını dinliyoruz. Fikret İlkiz, Köksal Bayraktar... Öyle rafine, bilgili insanlar ki salonun iyi hukukçuluğa, lineer mantığa, incelikli ifadelere açıklığını gideriyorlar.

Köksal Bayraktar berrak ve hisli bir anlatımla “Basın ve düşünce özgürlüğü birbirinden ayıramaz. Ve düşünce özgürlüğü sınırsızdır” diyor. Onun ve Fikret İlkiz’in hangi davalara girdiğini öğrenirsem, hayranları olarak izlemeye gideceğim... En iyi Hollywood dava filmine taş çıkaracak bir gösteri.

Genç avukatlar da bayağı iyi. İddianameyi epeyce hırpalıyorlar...

Çizer: Yıldray Çınar

5. gün: Üstteki resimde avukatlar savunma yapıyor. Fikret İlkiz ve Köksal Bayraktar hukuk, insan hakları ve ifade özgürlüğü dersi verdi. Hangi davalarda olduklarını öğrenip, “hayranları” olarak izlemeye gitmeyi bile düşündüm. Soldaki duruşma savcısı Hacı Hasan Bölükbaşı'nın ise bir zamanlar “Gülen’e hakaret edemezsiniz” diye Cumhuriyet yazarı Mine G. Kırıkkanat’a dava açtığı ortaya çıktı.

Çizer: Eylem Koçyiğit

Öğle yemeği arasında, yakınlardaki Sütüş’e gidiyoruz. Adliyenin nabız tutma yeri burası. Karşılaştığım CHP Milletvekili Barış Yarkadaş’a “Kemal Kılıçdaroğlu neden gelmedi?” diye soruyorum. CHP lideri, yaptığı Adalet Yürüyüşü sonrası Cumhuriyet davasıyla çok ilgilenmemekle eleştirilmişti.

Yarkadaş “Bu davayı bir CHP- AKP çekişmesine çevirmek istemedik. Bu, yargılama süreci için de iyi olmazdı. Ama ben de birçok arkadaşım da, başından beri buradayız” diye yanıtlıyor.

Salona dönüyoruz. Hıncahınç, diz çöküp yere oturuyoruz. Karar aşamasına yaklaştıkça güvenlik insanlara hayır demeyi bırakıyor, girebilen herkesi içeri alıyor. Tabii karşılarındakiler de Türkiye’nin en ikna edici insanları olmalı. Avukatlar, insan hakları savunucuları, gazeteciler, iyi olanları... Kim direnebilir böyle bir kalabalığa?

Savcı mütalaasını okuyor, beş kişiye tahliye istiyor. Ama önemli olan ara karar bir buçuk saat sonra açıklanacak. Yine bir ara...

Artık heyecan had safhada. Özellikle aileler çok gergin.

Hayatını davalarda geçirmiş bir gazeteci: “Biliyorsun dava siyasi. Sonucu bekliyorsun. Ama insan her seferinde, o karar açıklandığında üzüyor yine de... Özellikle aileleri görünce...”

***

Bir hava almaya çıkıyorum. Adliyenin önünde gösteri var, televizyon kameraları yerini almış, onlar da heyecanla bekliyor.

Ve vakit geliyor, ağızına kadar dolu salonda yerimizi alıyoruz.

Herkes ayakta, her heceyi pür dikkat dinliyor. Bazılarının elleri ağızlarında, bazılarının gözleri

heyecandan yaşarmış.

Karar açıklanıyor: Yedi gazeteci Bülent Utku, Mustafa Kemal Güngör, Musa Kart, Güray Öz, Turhan Günay, Önder Çelik, Hakan Kara tahliye ediliyor. 4 gazeteci için ise haberler iyi değil.

Murat Sabuncu, Kadri Gürsel, Ahmet Şık, Akın Atalay'ın tutukluluğu devam edecek.

O anda tek bir kişi içerde kalsa bile kimsenin bayram edemeyeceğini anlıyorum. Güray Öz'ün sevinçle zıplayan torununa ifadesizce baktığını duyuyorum. Umutların çöküşü hissediliyor. O acıyı Akın Atalay dağıtıyor. Gülümseyerek: "Bizi merak etmeyin, sapasağlam ayaktayız" diye moral dağıtıyor hayat deneyimiyle...

Ahmet de giriyor devreye: "Ben sadece annemin, babamın elini öpmek için eğildim!"

Ahmet'in arkadaşları haykırıyor: "Ahmet çıkacak, yine yazacak" diye.

9 aydır hapis yatan Murat'a bakıyorum, belli ki sarsılmış ama bizlere gülümsemeye çalışıyor. "Kendine iyi bak, yakında görüşürüz kardeşim!" diye bağıyorum. Ona, Kadri'ye, Ahmet'e, tahliye olanlara, hepsine el sallıyorum. Koşuşlarına dönen meslektaşlarıma bakıyorum. Acaba içlerinden geçiriyorlar mıdır, "İki günlük dünyada bunlara değer mi" diye...

Davanın altı çizeri...

Bazı mesleklerin özel bir ahlakı, namusu vardır. Evrensel ilkeleri, standartları vardır.

Kendi vatanlarının, toplumlarının diğer ülkelerden geri olduğunu kabullenmeyen insanlar, mesleklerini de uluslararası standartlarda yapmak ister.

Demokrasilerde gazeteciler iktidara boyun eğmez. Sadece onların istediklerini yazmaz. Açıklarını da yazar, gerçeği gözler önüne sermek ister. Bu, vatan hainliği ya da teröristlik değildir. Tersine vatanını sevmektir.

***

Türkiye yargısı cumhuriyet tarihi boyunca hep iktidarların elinde araç olmuş. İktidarı kim ele geçirdiyse, onu karşı tarafı susturmak için kullanmış... Bir süre sonra roller değiştiğinde aynısını diğerleri yapmış bu sefer. Gerçek anlamda bağımsız bir hukuk sistemine hiç kavuşamamışız.

Ne kadar yazık hepimize... Size, bana, hatta bu girdapta kalan hukukçulara da...

Mahkeme Başkanı Abdurrahman Orkun Dağ, kararı açıklamadan hemen önce salondakilere şunu söyledi: "5 gündür buradaydık. Bu bizim de istemediğimiz bir yol arkadaşlığıydı. Keşke bunlar

olmasaydı...”

Ne yapalım... Kaderimizde bu varmış. Bugün değil ama belki ileride bunlar bir daha yaşanmaması gereken acılar olarak hatırlanır...

Bugün bize düşen, galiba o günlere resim çizmek...

2017 Türkiye’indeki bir mahkeme salonundan, geleceğe bırakılan resimleri...

#Cumhuriyet Davası

#Çağlayan Adliyesi

#Cumhuriyet Gazetesi

BAKMADAN GEÇME!

**Ukrayna'da savaşın
sonucunda ne olacak? İşte...**

#RUSYA UKRAYNA SAVAŞI

**Yaptırımlar ve tuhafıklar...
Rus halkının savaşa bakış...**

#RUSYA

**Doğum gününde bombalar,
hastanede mahsur kanser...**

#UKRAYNA RUSYA SAVAŞ